

Hertil kommer, at Bestemmelsen tit kan virke urimelig, fordi Ejendomskommunernes personlige Skatteprocenter kan ligge betydeligt højere end Maksimumsprocenten for Selskabsskatten (for Tiden 3, efter Forslaget 5), hvorfor Resultatet kan blive, at der intet Beløb bliver til Kommuner, hvor Selskabet driver Virksomhed, men ikke har fast Ejendom, skønt Ejendomskommunerne i Forvejen er sikre paa Ejendomsskatterne. Bestemmelsen kunde formentlig uden Skade udgaa.

Bestemmelsen om, at ingen Lønning maa medregnes med et større Beløb end 3 000 Kr. (nu 2 000 Kr.), betyder, at Selskaberne skal foretage et meget omstændeligt Arbejde, idet Selskaberne, inden de afgiver Oplysninger til Hovedsædekommunen, skal betragte hver enkelt udbetalt Lønning særskilt og eventuelt reducere Beløbet ned til 2 000 Kr. (efter Forslaget 3 000 Kr.), hvilket er et uhyre omstændeligt Arbejde, naar det drejer sig om et Selskabs Lønudbetalinger til flere Hundrede Personer i flere forskellige Kommuner. Erfaringen viser, at Selskaberne ikke forstaar Betydningen af det Arbejde, Loven kræver foretaget, saaledes at Lønreduktionerne alt for tit foretages tilfældigt, hvorfor det Grundlag, hvorefter Selskabsskatten faktisk fordeles, i et overvejende Antal Tilfælde er urigtigt. Fordelingsgrundlaget vilde blive meget enklere, saafremt man forhøjede det Beløb, hvortil hver enkelt Lønning skulde reduceres, til f. Eks. 5 000 Kr., idet det Antal Lønninger, som ikke skulde reduceres, i saa Fald vilde blive et mindre Antal, medens Selskabernes Lønningskonti i de forskellige Kommuner i øvrigt vilde kunne lægges til Grund for Afgivelsen af Oplysninger til Hovedsædekommunen. Det er sandsynligt, at en saadan Ændring, sammenlignet med den bestaaende Ordning, vil give lidt Gevinst til Hovedsædets Hjemstedskommune, men da denne skal give Afkald paa den nuværende Fordel at faa tildelt 10 pCt. forlods, vil der ikke med Rette kunne indvendes noget derimod.

P. F. V.

M. Rasmussen.

R. Ovesen.